

כאללו נונדו הדברים מקודשים שהווים מושכת פליות ור' לשמה שמה יlidותם כל עולי לב. רק ע"י הדעת והי' צפרא' שבתגולת, יבוא אהיך לדרך האורה המהורה וסוגה בששנים, ונענמת את החיים בכל עונת עקורת בור ולפניה מכל אבק רוכך. אמן רק השפטים הנה הנוטפים את המר, בלבד העז הפנוי של האדם מזד הנפש התכמה נסיתוית, הטעמה ערבה הי' לנפש. אמן העז נזחוני, הבאים החמיין והמשבח הטעמיה אחורי נסיתויתיהם שגורמים שבתגולת ירגשו המריונות והועל מהלמוד והשיגון, שיבן אמן לקל נאהבה בעבור התוצאות הטובות הויאות בסכלן לקנות חכמה ודעת קדושים. סוב ל' כי ענייני למען אלמד חוקיך^ט.

כב. לא קשיא, לא בירבך לא במלמדך. לך האמור שכך היא מורת הטעמה שהעוגה הרוחנית הנשבגת לא יבא כ"א אחרי עמל גדול וכינן רב של חכמה וזעת, שיע' הרוב הגוזל כבר בתורה רק לו יאחת נסיון והשמה והעשה בדעת ה תלמיד המתחל עליך לקבל את הטעז והתקין פניו כי עדין לא בא למדת זו ש晦יה לו דעת הטעמה ודרכו זעם לאשיותו כי' לא ליגזעה. חוץ מה שגב הנפש שהוא גזע תרונה הלאהיה לה' שמכאן את עמו לרשות לו קיימות רוחניות ורשות, וכי שוכן בהרצתן דבריהם שכיבו זה יקניטם בפיו. שיבן אמן דרך לעמד נגד בין המשבאות הזרזיות ר' ר' מנהו את לבבו להתייחד באהנו המשבאות במשג' אוון נגן, כי יודה מוסולית למכב של המשבאות עלילות לחפותן. דבריהם שונים. אבל בשעה שהאוזן ארך להשטי מחיין לדרכו המשמר כבר בירו על איש אחד, וא' מינות המשבאות א'ינו דרכ' לו, כי המדה שלמה במשבאות של האופה היא ר' ר' מאיריו א'ונדים המושפעים כבר בדוריהם למש' וכינויים קניין פצעי אל הרון המשפי, עד שהמן משבאות אמרו לא ישייך כלל את השגתו באוטו המשיש, וא' אדרבא פיזור המשבאות כל צוועים קבוקים כלבו של איש גוזל דעת פללוון אין לחשוף עז' לית פאר לאוthon ובמושג שואה עציק בתשלומן, ולטמאה אין מברוק אמצעים של דברי משפט מתקופם וזה מוגמות שלאות בינה, יציעלו יותר להטבת והשנה הלאוותית, פ'ב והטמה יותר מבונת בתור נסיה מונאות לזרוך הימנאה, אז קדשו לא פטילדך.

ט. איזו וואיזה בזיל אקל ר' כל תלמידו רבך שיזבב לנו ר' זעיר שפטות נופחות פ'ר הכוונה, שזאנק' אלאי נור פזורה, איזה שזנרט אלא שזנרט. באמת האלהים עשה את האדם ישר והכוונה האמיתית שבtabba' הנפש האנושית היא מתאמת מאד לדידיה האימה והזעם. אין השבאות טוביהלב מדרישת הטעמה היא נאותה מאד לנצח הנפש, וזהו הוא לפי זו שסתמי יראה העסק בתורה שעשוע לנפש ושמחתו ללב אמן עליון שלא לשבח כי בבר אין אן מוציא את האדם ע"פ טבעו המהיר האמיין, צונאינו וצונאות אבותינו קללו בבר את טפנני הטעמי המהיר, עד שהחישק הטעם לשבכנו אוולת וחשק של בטבע טר מעליון, והחין נקשר בלבכנו אוולת וחשק של הילוון וכל חמות פין וצוננה, שהוא החiper מודיעשת הטעמה ועת אלומות אמרת. עד אשר בראשית ליפדיינו נמיא צ'פ' ר'וב את הלימודים הייריך זק'ים ועקיריהם הטעמי הרבה לטבענו הגם והגמך, אשר לא די טלא' נשבע שבעה שמות וצונא מ'א עד ירורי את דמיון וויהו עליון למשא. אלא שאלינו דעת שאדם לבלתי זיל, כי ר' באהתולן, בברט נאך אל עזק ים הטעמה וההצט, תה' לנו ומלאתה וההצט האנת, אבל אהרי האקדשין כהאר בקזיזוון הטעמה או הטעם תקומה בלבנו ועתה לנפשנו גאנט, כי איזום הנפש לאבאה האהו להתנגג כל ד' גוונתנו. צ'פ' בראיל סא' איזום שרוצים לשעון את כל מדריכיהם ולימודיהם גע' למלאדים הצעירים ומתחילה'ם בערך של שעשויים. לא בראון דה' בא הטעם כלב עיר פרה האדים בהולדר, רק הטעמה שלמה בזק' היא שעודה לי'. אפ' שיבע נשים ונאות פא' פא' האהו, פילוי הרצון והשעשוע, בדבורי תורה והכלה, אמן הילל' להוות בדוליט אל העוגה הוה, להוות הצד והקיאן אל הטעמה נאל דעת ונטת משעתו, לנחותו בלא פהן. וזה הילק' יסיר מהתngle' את הטעם לפלול ולהתגווע ולפמוד על האמת, כי לא זיל כל האהאים הדבב' והגדל הנדריש לדי' עם האץ האהאים והעוגה בתחלתו, מנהן אליהם ואט איזה נזהגה צ'א לאיזום שפער גאנ' ואב'ת הדרילו' את נפשם בזועם אוור האמת, עד פ'ל עט' נפש שהח'ם הטעמה והזעם גוא מרגה להט' שון ופונג ר'ב. צ'פ' נט' השם שהח'ם הטעמה והזעם המועל הרגה בפזולחו נפולם, צ'פ' אמתכין ליתנות ממנה שלא לפ' הכננו ולא יהפ' לו לדורך, כי כל צ'פ' הירוש' לא' ר'ב' הוא עדנה בצעב האהאים, שהוא צ'פ' זוק' לר' להעמדו של האמת והיזכר בזק' מורה, וא' שטהו זוק' זוק' לר' להעמדו הפק' כבר שלא היה לו ד' זוק' לא' לפק' צ'א לפק' בזק' את גזים להששוג, אטונת. הוא מתקרב אל אישת של מורה שלא כב' המדא ומוכשרת לו, ויאבד בו או כשרינו ואות הטעמה שכלו' ווישר הגינון, שיבאינו לאחותית טובות ושמחת גב' גאנ' בבא צהו. השודגנה היא וויה בפדרים הטעמה עין בזאנק' החיזוני, הוה' הטעמה והזעג גאנשך ממנה לכל הטעמה מה' מז'ר' הוא ווועם, אבל לא היזכר האיזוני הוא צערק בזק' צ'א הטעם הטעמי, השג'ת הטעם שטונט גאנט' מטה' גאנט' למור, לבנטה' הטעם שטונט גאנט' צערק, שיבאינו הטעם לשונת המונgot ר'ק האוש וחריזו, והויה הטעם האהאל, השונה, המהילד לדעת' (שרק) שהוא צערק להגי' אל האון, אל העזוק שבטורה, ושטורה צערק הווא להוות מהר' מז'ר' האהאל משנתה לבבו ווינגי' האטערת. ולא ידעת שיבאינו צערק מה' האונג והששוע בתורה, צ'א יקבל עלי' את מירידת' בתהלהן, 'מר עבור', אמן צובר' ולא מהיר' זוק' האהאל, ווועם טו' תבא חכמה כלבו לשטו' ולזנג, ווועיש גאנק' ווועיש צעל תורה. אבל ר'ק בתנאי' צ'א יתפוץ' לקי' לדעת' זמידה, ולבקש באט' בזילר, גם בתהלהן ליטו'ר, את גז' האונג האטערת.

רעה. יכול כל הברכות כולם תהא להם תקופה אחת, תיל "וּמָרוּם עַל כֵּל בְּרִכָּה וְתִהְלָה", על כל ברכה וברכה תן לו תקופה. באמת, כשההעזה מתגלה, כל הפרטים של דבריהם המסתעפים מהכלל הגודל הם הולכים ונבלעים בתוך הכלל. אך כי מקום לומר שככל הברכות כולם, תהיה תקופה אחת כולתן. אבל אמרת הדבר היא, שלאulos לא יהי ארום עומד על אמרת כל גדול כי אם ישחטא לו בידיעת כל פרטיו, ואחריו שיתובן וכייר כל הפרטיות בכירור מפורט, אז בהשיגו שככל אלה המונן הפרטים, שבא" בפני עצמו הוא ג"כ נעלח נשגב ונודר, ומה מתכנסים בתוך הכלל ובטלים בו בערך בלתי משוער, יתרום רוחו ונפשו תחנגן על ר', "ואני בר' אעלזה" אגיליה באלה ישביעי¹. ע"כ צריך האריך להעשיר את רגשי לבבו בידיעה והכרות המונן פרטיהם, שככל אחד מהם מביא אל לבו דעה ורגש קודש תרש, ומכלולים יקנו הכללים הגדולים המאיירים בbatis נפשו, עד שתיכנסו כולם למושג אחד מלא אוראה שאין לה קץ, בנחלים ההולכים אל הימן² אבל על

כל ברכה וברכה תן לו תקופה, אז ייפצא לך המדרע ההרוור שהשם יתי' הוא מרווח על כל ברכה ותקופה. אבל הממדר להסתפק בכללים, והפרטים הם עפיטים לעיניו ולא עין ולא עמוק דעת נפש והכרה عمוקה של התבוננות מושرشת בלב ע"י הבעת הדיעות, ברגשי קודש והשתפוכו נפש, בתורה, בתפילה, ובמעשים המכובדים אליהם, הוא ישאר עני ומודולך גם מהכרת הכלל, וערוך הכלל יהי' רק לפי רוב התכוורות הפרטיות, "עלית למורים שבית שני, לקחת מתנות באדם"³.

(ז' ג' 2)

רמה. ת"ש בשכננו רבוינו לברכות ביבנה. הבניין הכללי אפשר להתקבון ע"י מרכז פגמי השוני בקרבו, שהוא אחד את הכותן הפזרים כולם למקום אחד [ול]מה אהת כליה גדולה המקפת אותה (אושר) [צורך] הכלל כלו לפרוסיו. וכשיש חוקף גזול למרכו היהודי, אין הכותן הפרטיים הנמצאים בכללות האומה תופסים מקום כל אחד בפני עצמו, אך כפי אותו הערך שגם מתקבלים בכך המרכז היהודי הראשי הכלל הכלל. אמן בביטול המרכז הריאשי הייתך רענן ואדריך, או מוכחת הוא שטעור האומה ע"י מזיאות מקום הגון לכל מה מלחיקיה והשובים באופן כללי. דרך התפשטות בהליפת כללות האומה ורעותיה. ע"כ ביבנה, שכבר נשקע האור הזרת מזיאן ונתקם המרכז הראשי ממקום עיקר מוסדו שהוא ירושלים ע"ה ת"ז, שאו לא היה מקום לצורך של היכר איך הכותן הפזרים עומדים כל אחד בסוד מיוחד, שורות שורות ככרם. רק ביבנה היה המועד של הכרם נדרש, שורות שורות ככרם. רק סדר נוכן היה נדרך שלא יעכובו הגידולים איש על אחיו, ושלא יזקעו אחד את רגלי חברו, ושיאחדו כל הנטיות והשורות לכל כרם גודל אחד, אבל שורות שורות ככרם הוא עשוי ואין כל שורה נוגעת בחבירתו, וכל דורך ישר המזיאן לו דרכיו תורה פועל הוא לפי תוכנתו המיזוחת על חי האומה, ומהתאחדות כלם יוצאים הפעלים הפטובים, שעושם פרי חמד המשם אלהים ואנשיהם. ביום ההוא כרם חמץ ענו לה⁴. (ז' ג' ג' 2)

שם. אמר רבי ר' מ"ד כי מין הלב יציא חמאה וגוי", במני אתה מוצא חמאה שלחויה,ymi שמייה הלב שניק משדי amo עליה. רבים הם הפגנונים המתנשאים להבא זרכיהם להקל את על הלימוד, והושכבים שיביאו ברכה לעולם בהקנותם את הידעונות והלימודים התורניים באופן קל, שלא יצטרך האדם להיות عمل בהם. תועלת הדבר אינה אמונה אלא מתחאה, כי הידעונות לא חמזהה ע"פ מתוך כ"א ע"פ איכותן, ע"פ עומק ההבנה והריפוט השימור בהתן לכל חפץ. ביותר ליטומי המורה ע"פ גוזל הורשת שפועלים על הלומד, לענן התוכונה של המוסר, המעשימים הטוביים ויראת ד' הטהורה. ומאות ידי מועל וק הימוד שאינו בא בדורכים קלים ונוחים לקלות, כי ע"י היגיינה ועבודה שכליות, מתעללה האדם למורות נולות, ולהיות נוטה אל השכל ועל כל דבר קודש באחבה וחפץ לב, וה לימוד פועל עליו להיות כלו נתן ומסור ללימודיו. ע"כ יצא מה לימוד, שע"י היגיינה דוקא, עומק ההבנה והידיעה הברורה, עם הפעולה הרצויה לגבותה ד' יראתו וכל טהורת המזות. אבל הלימודים הנכנים באופן קל, שלא יגיעה ועבודה כבירה, ישארו לטלים שטויים וקפחים עומדים מחוץ לנפשו של אדם הפנימית, ופועלים מעט על מפשיז ועל יצרו לבבו. ע"כ חמאה של תורה, הברור והמובחר שבת, העיקרי, המחוור בעומק רעיון ושם שכלי והרבה אומץ הנפש ביראת ד' זרכיו קודש, بما תמצא? רק بما שנתגלה על עבותות התורה בעמל,OKEN מהוות רבתה בדורכים בברושים ש"י יגיעה ועבודה רבה, שעדנו לו להתזדק מן הילדות וכל געוגעה, לבלי קנותם בדרך שעשו ליידם, כ"א מייה הלב שניק משדי amo עליה, ע"י רב عمل יגיעה, יזוי לו המזון הזקן והנחה, למורת רוח. כמו שיקוץ הגדול בהזון של הינוק⁵, עם כל קלות עיכולו ומהירות השגתו, כן יקוץ המתגל ביגיינה ועבודה עין, ששמה בה זה כל תענוגו ומשוש נפשו, בלימודים הנכנים כולם ע"י זרכם קליט, אבל עם זה הם מחותרים עומק וכח רושם חזק בנפש.

(ז' ג' ג' 2)
(ז' ג' 2)